

PROSTOR

Podzim 2018

Karikaturista a básník Jiří SLÍVA na setkání se žáky a učiteli výtvarného oddělení a oddělení tvůrčího psaní v sále Základní umělecké školy...

Rádio hlásí ve Františkových Lázních...

Je týden literární.

Sedí zde Jiří Slíva

Hlásí nám, jak rádio hlásí...

LITERÁRNÍ FRANTIŠKOVY LÁZNĚ A NAŠE ŠKOLA

Karikaturista a básník Jiří Slíva se v závěru Literárních Františkových Lázních, které ve spolupráci s Městem Františkovy Lázně a dalšími partnery na naší i německé straně připravily a organizovaly františkolázeňská básnířka a spisovatelka paní Alena Vávrová společně s generální ředitelkou paní LFL Olgou Kupec se sešel v rámci bohatého programu se žáky naší školy. Pozvání na setkání přijali mladí výtvarníci a také mladí a mladé začínající spisovatelky a spisovatelé či redaktorky a redaktoři z oddělení tvůrčího psaní se svými učitelkami. Milého hosta přivítala paní ředitelka školy Miroslava Pešková spolu s panem zástupcem ředitele Bohumilem Polívkou.

Pan Slíva působil velmi neokázale, byl usměvavý, milý, sympatický. Stručně představil vše, co souvisí s jeho minulou i současnou tvorbou, vyprávěl, jak se dostal k malování i jak tvoří své básně. Už úvodem sdělil žákům, že nepůjde o žádné „nalévání“ učeností o tom, jak psát básně nebo kreslit karikatury. Nejen proto, že v těch sedmdesáti minutách na setkání vyhrazených to prostě nebylo možné, ale i proto, že vlastně žádná jednoduchá „kuchařka“, jak napsat dobrou báseň nebo nakreslit vtipnou karikaturu neexistuje.

Nakonec přečetl několik básniček ze svých sbírek *Rádio hlásí* a *Rádio znovu hlásí* a žáci si na jeho pokyn rozebrali čtvrtky a pokusili se některou z básniček, které se jim nejvíce líbili zachytit jako kresbu na papíře. Velkou radost mi udělali někteří z našich redaktorů, kteří současně napsali i stručné vtipné básničky. Jednu si můžete přečíst v úvodu, a zde je další:

Počítače a hry

Rádio hlásí:

Stolní hry se ztrácí

Hity moderní letí,

A teď spousta dětí

počítačové hry hrají.

Majka, Láďa, Lenka, Lilly B., Lilly N., Pavlínka...

Pan Slíva během tvoření dětí jim k tomu zahrál na kytaru několik svých zhudebněných básniček, pak si všechny práce prohlédl, pochválil a nakonec on sám na zadané téma, které vybrali žáci (*počítačové hry*) napal nejen vtipnou básničku (na třetí straně), a k tomu ještě nakreslil i obrázek.

Slavnostní vyhlášení nejlepších žáků Karlovarského kraje v soutěžích za školní rok 2017/2018

Zástupce ředitelky ZUŠ pan Bohumil Polívka s úspěšnými žáky naší školy se zúčastnili dne 7. 11. 2018 v reprezentačních prostorách kláštera v Teplé slavnostního vyhlášení nejúspěšnějších žáků našeho kraje v soutěžích za uplynulý školní rok....

Ze ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně nás reprezentovali žákyně a žáci, kteří získali významná ocenění v těchto národních soutěžích:

V umělecké soutěži Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR a dalších uměleckých soutěžích to byli:

Mezinárodní soutěž PAF v Tachově—Dětská výtvarná práce, v oboru malování, kreslení a grafiky, ve věkové kategorii 6—12 let

VOJTĚCH ZEINER, 3. místo

A ve stejné soutěži, v oboru keramika, věková kategorie 6-12 let

FILIP KYNCL, 3. místo.

Oba chlapci jsou ze třídy paní učitelky VERONIKY ČERNÉ.

V pěvecké soutěži Karlovarský skřivánek 2018 naši školu vzorně reprezentovali Adam Valenta a Klára Nesvarbová. Adam získal jako sólista v kategorii C krásné

Společná fotka, vlevo je pan učitel Bohumil Polívka a paní učitelka Veronika Černá.

1. místo a jako duo s Klárou získali také 1. místo s postupem do celostátního kola. Adam i Klára jsou z pěvecké třídy paní učitelky SONI LEŠKOVÉ.

Národní kola uměleckých soutěží Základních uměleckých škol Ministerstva mládeže, školství a České republiky

Hudební obor - hra na klarinet:

ANNA OSLOVIČOVÁ, 2. kategorie, 1. místo

MARIA OSLOVIČOVÁ, 5. kategorie, 1. místo.

Obě dívky (sestry) jsou žákyněmi ze třídy pana učitele LUKÁŠE BÖHMA.

Hra na trubku:

VÍTEK NOVOTNÝ, 2. kategorie, 1.místo.

BEÁTA BRANŽOVSKÁ, 2. kategorie, 2. místo

ADAM VALENTA, 7. kategorie, 2. místo

Všichni jmenovaní jsou ze třídy pana učitele JANA KOVÁŘE.

Hra na pozoun:

JAN ŠMRHA, 6. kategorie, 1. místo. Je ze třídy pana učitele ROBERTA ŘÍŠSKÉHO.

Hra na tubu:

PETR BŘEŇ, 9. kategorie, 1. místo. Je ze třídy pana učitele BOHUMILA POLÍVKY

Výtvarný obor - Multimediální tvorba:

JAN PHI, 3. kategorie, bronzové pásmo, název projektu Fair Play. Tento žáky je ze třídy pana učitele DANA ČERNÉHO.

Ještě malé fotografické ohlédnutí za skončenými Literárními Františkovými Lázněmi z pohledu naší ZUŠ Járy Cimrmana

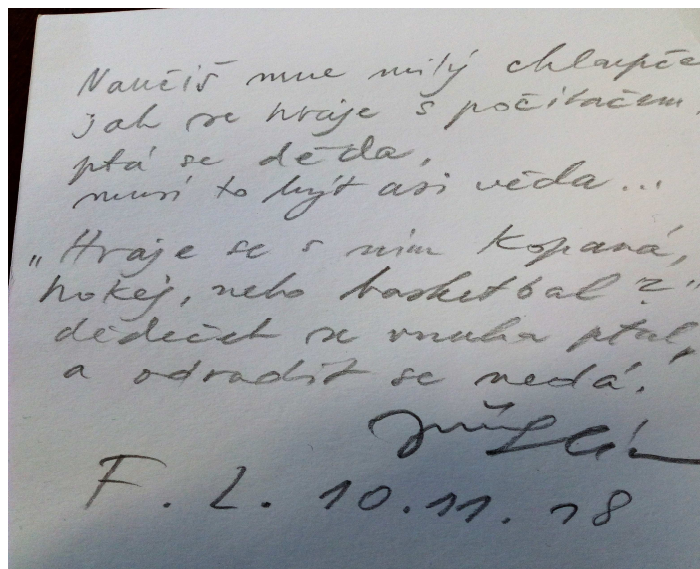
Naši redaktori z oddělení tvůrčího psaní se zapojili do literární části soutěže pro děti a mládež vyhlášené pro dvě věkové kategorie, a to 1. a 2. stupeň ZŠ odpovídající ročníky víceletých gymnázií. Zasláné práce na téma: *Můj zážitek z cesty do Německa* se líbily, a tak byli naši žáci pozváni organizátorkou LFL do nově rekonstruovaného hotelu Révelton (bývalý Kamenný dům), kde se mohli večer zúčastnit autorského čtení společně s dospělými a již známými novináři a literáty, a to jak ze strany české, tak i německé (snímky dole, na prvním jsou zleva Míka, Lily B. a Láďa, na druhém paní Alenka Vávrová—vpravo, uvádí Pavlínu). Všechny práce si můžete přečíst na dalších stránkách tohoto Prostoru.

Následující fotoreportáž se ještě vrátíme k příjemnému setkání s panem Jiřím Slívou v tanečním sále ZUŠ Járy Cimrmana, které se uskutečnilo v sobotu dopoledne dne 10. 11. 2018.

Paní ředitelka ZUŠ Miroslava Pešková a paní generální ředitelka LFL Olga Kupec.

A básnička, která vznikla na přání dětí na závěr...

Můj zážitek z cesty do Německa

Následující příspěvky jsou práce, kterými se žákyně a žáci oddělení tvůrčí psaní (převážná většina z nich) zapojili do literární části Literárních Františkových Lázní. Většinou šlo o příběhy autentické, občas si ale někteří skutečnost maličko „přibarvily“, aby příběh vyzněl ještě vtípněji a zajímavěji. Jak se to podařilo, posuďte sami. A zkuste hádat, kdo a kdy popustil trošičku uzdu své imaginaci...

Co mi dala moje cesta do Německa

Mé mamince jednoho dne došla v lednici smetana a přitom můj bratr měl ten den chuť na své oblíbené těstoviny, ve kterých je hlavní přísada právě smetana. Moje mamka mu chtěla udělat radost, a tak vyslala mě a mou babičku, která s námi žije pod jednou střechou, na nákup do Německa.

Je už známo, že v Německu se nakupuje líp. Potraviny jsou kvalitnější a v přepočtu i levnější. Moje babička často právě jezdila nakupovat tam. Ona sama vždy tvrdila, že i ty obchody tam vypadají líp a čistěji, než u nás.

Sotva jsem přišla ze školy, rovnou jsme s babičkou vyjely. Neprotestovala jsem, protože mě bavilo vozit se v babiččině prostorném a pohodlném autě a vůbec s ní celkově trávit čas. Babička je totiž frajerka. Barví si ráda vlasy, má tetování, má pokaždé jinak barevné nehty a obléká se podle poslední módy. Nechová se tak, jak se chovají babičky jejího věku, ale spíš jako puberťáčka, a právě proto je s ní vždycky ohromná legrace. Proto jsem s ní jela ráda.

Jak jsem očekávala, cesta s ní byla úžasná. Probraly jsme spoustu věcí a já souhlasila s jejími názory. Projížděly jsme německými vesnicemi, nad kterými se má babička zamýšlela a ukazovala mi zajímavé věci, které cestou viděla. Když jsme se tak dívaly na vesnice, kterými jsme projížděly, připadaly nám jiné, než ty naše v Česku. Kdo ví, co nás na nich tak zaujalo, ale vypadaly prostě jinak, tak nějak líp, jako z pohádek. Domy byly krásně vyzdobené, v oknech kvetly zářivé květiny v květináčích, po ulicích se neválely žádné odpadky a k tomu všemu krásná a nějak lépe upravená byla i krajina kolem nich. Vyzařovala z toho naprosto jiná atmosféra, taková čistější, jako by zdejší lidé s přírodou více souzněli. Líbila se mi ta všechna ta místa a domy. Někdo by jen tak projel a žádného rozdílu mezi obcemi v Česku a v Německu by si nevšiml. Já ale díky své babičce ano. Byla jsem ohromená obdělávanými poli, na kterých zrál obilí a také lesy, kterými jsme projížděly.

Vyjely jsme právě z lesa, když se před námi za prudkou zatáčkou na kraji vrcholu objevila planina, kterému dominovala kaple. Byla nádherná a byla hlavně zvláštní. Měla kruhový černý a osobně mě hodně zaujala. Babička odbočila ze silnice a zamířily jsme na parkoviště v jejím sousedství. Byla to Kaple Svaté Trojice blízko bavorského městečka Waldsassen.

Musím teď pro úplnost doplnit, že naše rodina zažila velký smutek, protože před časem umřel děda, manžel

babičky, a tak jsem se vůbec nedivila, když mi babička řekla, že už tady byla.

Babička mi teď chtěla celou kapli ukázat. Vstoupily jsme potichu dovnitř. Poznala jsem, už jak mi o ní vyprávěla, že k ní má zvláštní vztah.

Celá kaple byla uvnitř vybudovaná z mramoru a okny dovnitř vnikaly zlatavé sluneční paprsky.

Babička mi vyprávěla, jak si tady po smrti svého muže, mého dědečka poprvé uvnitř sedla na dřevěnou lavici. Nikdo tu nebyl a ona tu jen tak v tichosti seděla se zavřenými očima a přemýšlela. Možná brečela, protože dědu měla opravdu moc ráda. Bylo to totiž tak náhlé, když odešel, a babička byla přímo u toho.

Chápala jsem ji. Soucítila jsem s ní, proto jsem mlčky poslouchala každé její chraptivé slovo, které vycházelo z jejích úst. Nedokázala jsem si ani představit, jak jí asi bylo. Bylo jasné, že hledala místo, kam bude by se mohla uchýlit se svými myšlenkami. A tím místem se stala právě tato kaple. Nebyli jsme a nejsme zbožná rodina, nikdo z naší rodiny do kostela nechodil a nechodí, ale jak se říká, každý v něco věří. Proto moje babička v té těžké chvíli přišla sem, na toto místo.

Tahle moje cesta do Německa se proto nestala pouhou cestou za nákupy a za smetanou pro bratrovu oblíbenou omáčku. Měla jsem najednou ohromnou příležitost poznat svoji babičku úplně z jiné stránky, nežli jsme ji znala, a tady mi také babička dala nahlédnout do svého nitra. V tom kostele jsem najednou neviděla žádnou frajerku, ale křehkou ženu, která je sklíčená osudem.

Má babička nikdy nebyla věřící. Vždycky také tvrdila, že ani kostely v Čechách se jí nijak zvlášť nelíbí. Proto bylo pro mne v tu chvíli velmi zvláštní, že zrovna kostel, německý kostel, jí tak okouzлил a oslovil, a to v době, která musela být pro ni hrozná.

Začala jsem přemýšlet, jestli náhodou není celé Německo nějakým způsobem kouzelné, plné klidu a pochopení.

Kateřina Stárková

Co se mi stalo v bazénu v Německu

Moje nejzajímavější cesta do Německa byla spojená s výletem do plaveckého bazénu. Když jsme se ve škole na zájezd přihlašovali, tak jsem chyběl, a den před odjezdem jsem si účast vymodlil u učitele. Nic nenasvědčovalo, že by se něco mohlo přihodit. Vyjeli jsme. Prostě a klidné ráno. Za to už za hranicemi začala legrace. Hlavně proto, že jsme jeli dvěma autobusy, a ten jeden se nám cestou ztratil. Řidič někde špatně odbočil a zabloudil. Takže jsme zajeli ke kraji silnice, zastavili a čekali, a čekali, a... až jsme se dočkali. Mohli jsme pokračovat v jízdě. Jenomže to jsme už zjistili, že jen kousek od místa, kde jsme čekali, stála obrovská zelená budova, na které bylo napsáno Schwimmbad, a pod tím na dveřích menšími písmeny i česky „bazén“. Byli jsme vlastně v cíli.

Opět následovalo několik minut čekání, až se všichni převlečou do plavek a až se setkáme s druhou „ztracenou“ partou. Už po druhé jsme na ně museli čekat. Konečně jsme byli všichni pohromadě a měli jsme vytvořit dvojice. Jeden kluk z vyšší třídy se hned hnul ke mně, jako že se mnou tu dvojnici utvoří, ale to bylo jak jsem zjistil jen proto, že jsem byl mladší a on chtěl aby, jakmile dostaneme volno, mohl zdrhnout a nechat mě tam samotného. Počítal, že žalovat nebudu.

Protože jsem nebyl dobrý plavec, mohlo to pro mě skončit hodně špatně. A málem taky skončilo, ale to vylíčím až na konci. Protože chci ještě zaplnit stránku budu vyprávět, co se odehrálo před tím. Takže stojím na místě na kraji bazénu a vůbec netuším, co bych měl dělat dál. Po několika minutách hlubokého přemýšlení se rozhodnu udělat první krok do vody a prořapat si cestu k vířivce, která mě lákala kvůli tomu, že jsem tušil, že to v ní bude velká legrace a připadala mi docela bezpečná. Když už jsem se k ní konečně dostal, zjistil jsem, že je na ni navazuje venkovní část, ve které proudila divoká

voda. To je atrakce, kde se voda točí v kruhu a táhne vás to dolů. Takový vodní vír. Ale nijak strašný, lepší než jít někam na hloubku nebo skákat do vody. No, a protože jsem se dřív hodně bál i tobogánu a jelikož jsem taky neuměl plavat, tak jsem udělal to nejlepší, co jsem mohl. Vlezl jsem do té divoké vody a točil se v ní skoro celou dobu. Ještě potom jsme měli čas na svačinu, ale upřímně už ani nevím co to bylo, jediné co si pamatuji je, že jsem lízal zmrzlinu v kelímku z mrazáku.

A po tomhle odpočinku, jak jsem slíbil, přišlo něco speciálního.

Když jsem naposled sestoupil do divoké vody, tak jsme se tam sešli skoro všichni a házeli jsme míč, který se tam točil kolem dokola. No, ale po nějaké dobu bylo té vody víc a víc a proudila stále rychleji... Jako ještě malé a docela hloupé dítě, kterým jsem tenkrát byl a které se chtělo bavit, jsem tam vlezl, přímo do prostředku té divoké vody – no, a chvíli jsem v ní fakticky topil. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale najednou mě to tak nějak vyplivlo, nebo co, a nějaký plavčík mě táhl z vody ven živého, zdravého a traumatizovaného. Jediné na co jsem se zmohl, bylo takzvané koukání „do blba“, nebo slušně „do nikam“.

Najednou se u nás objevil pan učitel a moc za mně plavčíkovi děkoval. Německy. Plavčík se jen usmál, a pak najednou zmizel, jako můj anděl strážný. Nebo spíš jsem jen nevnímал, kterým směrem odešel. Pan učitel taky odešel, a podle toho, jak se na mně díval a jak se u toho tvářil mi připadalo, že taky nevěděl, proč a za co vlastně plavčíkovi děkoval.

Zbytek pobytu v bazénu jsem si už jen hrál u vířivky, u své nejoblíbenější atrakce. Nakonec nás svolali, my se oblékli a jelo se domů. Tohle byl můj nejpodivnější a vlastně nejstrašidelnější výlet do Německa, který ale dobře dopadl. Kdo by to byl řekl?

Ladislav Sudek

Ach jo, proč jenom do Německa?

Minulý školní rok, ještě před vysvědčením, jsem si říkal, jaké asi ty moje prázdniny budou? Víím, jsem divný. Buď to budou pěkné a prožité prázdniny jako je tomu u normálních lidí, nebo budou ty nejnudnější, které mě čekají. Táta tvrdil ještě v květnu, že pojedou do Vietnamu, ale nestalo se. Mámá si zase stěžovala, že je to moc drahý. Takže jsem nakonec nikam nejel.

První dva týdny prázdnin jsem pomáhal mamce se skladem. Byla to náročnější práce, než jsem si představoval. Když jsem jí po celé dva týdny v kuse pomáhal, tak by mě mohla nějak odměnit, ale bohužel to se nestalo. Tuhle těžkou práci jsem dělal v červenci. Srpnové dny byly víc odpočinkové, ale stále jsem musel doma pomáhat. Teprve v půlce srpna jsme se rozhodli někam jet. Jenomže táta místo toho zase raději pracoval, než aby jel s námi nakupovat.

Jeli jsme autem a jeli jsme i s tetou, protože kdyby máma řídila, tak bychom zřejmě sotva vyjeli z parkoviště. (No, nemyslel jsem to ve zlém). V nákupním centru v Hamburku toho pro mě bylo jenom málo, ale stále byl i takový výlet lepší, než být jenom doma, kde se nic moc neděje.

Důvodem, proč jsme jeli do Německa, byl nákup oblečení na léto a jídel, která prodávají pouze v Německu. Mimochodem, všechna koupená jídla obsahovala 50% tuku, což je podle mě a pro mě lepší.

Poslední týdny jsem jen odpočíval, plaval, hrál fotbal a jezdil na kole s kamarády. Celé prázdniny uběhly jako jedna vyučovací hodina ve škole. Takže prožil jsem pro někoho takové netradiční prázdniny.

Když jsem v září přišel školy a poslouchal jsem všechny zážitky kamarádů, tak jsem jim docela záviděl. Já sice moc zážitků, kromě toho výletu do Německa za nákupy neměl, ale alespoň jsem relaxoval a odpočinul si na další školní rok.

Během těchto prázdnin jsem se také naučil myslet jinak, být spokojenější s tím, co je a už jsem se odnaučil netrpělivosti.

Nguyen Hoang Manh (Honza)

Moje první cesta do Německa

Jelikož jsem v pubertě, asi každému dojde, že moje ideální představa zábavy není chození po památkách a rozvíjení svých znalostí, co se kultury týče. Tento přístup se od doby, kdy jsem byla ještě malý škrvně nezměnil a ani si nemyslím, že tomu bude v budoucnu jinak.

Moje první cesta do Německa se sice odehrála, když mi byly asi 3 roky, ale to moje paměť byla ještě horší než teď, takže bych opravdu neměla moc, co vyprávět. Cesta, kterou si ale pamatuju, je z doby, kdy mi bylo 5 let.

S rodinkou jsme se vydali do Bremen. Spousta jídla a pití na cestu, nádherné počasí, skvělá rodinná atmosféra a samozřejmě nás také doprovázely vůně a zvuky přírody. No i když...

Mamka mi dala brumfka (který ani neměl mou oblíbenou příchuť, což asi nikoho nezajímá, ale v té době to opravdu hodně zabořilo u srdíčka), pak jsem si vzala džusík (opět ne moc důležitá informace, ale dřív to hodně znamenalo) s tím, že bychom ještě zašli do Mekáče (pokud někdo neví, to je McDonald. Na toto slovo jsem opravdu pyšná, jelikož to byl první slang, který jsem se naučila, takže jsem se opravdu cítila jako cool dítě).

Co se naší skvělé rodinné atmosféry týče, při taťkově řízení jsem viděla, jak mu na čele nabíhá žilka z toho, že jsme se s bratříčkem neustále hádali. Řekla jsem si, že udělám všechno, abych si mohla lehnout na celou řadu zadních sedadel, ať to stojí cokoli. Co se týče mého brášky, je to velice cílevědomý a trpělivý člověk, avšak tento zápas o místo na ležení byl velmi rychlý.

Vůně a zvuky přírody... V polovině cesty jsme skončili v zácpě, takže jsem celé dvě hodiny poslouchala houkání aut. K tomu si taťka chtěl tuto chvíli zpříjemnit, takže se rozhodl pustit co nejhlasitěji svou oblíbenou hudbu. Přála bych si, abych mu v té době řekla, že vietnamský pop a vesnické nástroje k sobě prostě nepatří. Jenže neřekla. A pokud si někdo myslí, že už to nemůže být horší, tak může. Bylo totiž takové horko, že jsme si zapnuli klimatizaci, čehož jsme později litovali. Naše zácpa se odehrála totiž poblíž jednoho pole, takže do auta nám nešel pouze studený vzduch, ale také „skvělá“ vůně přírodního hnojiva.

A zrovna, když už jsem si myslela, že cesta už skutečně nemůže být větší noční můrou, naši mi oznámili, že to bude trvat ještě dalších pět hodin, než se dostaneme k naší destinaci.

I když to nyní vypadá, že mým největším nepřitelem byl čas... a můj bratr, tak tím fakticky největším nepřitelem byl můj močák. Mé pětileté „já“ mělo tento orgán ve velikosti buráku, takže jeden capri sun byl opravdu dostatečný k tomu, aby mě vyvedl z rovnováhy.

Po 5 hodinách, jedné zastávce na hajzlík u benzínky a obědu v McDonaldu, na který mě nikdo nezbudil...

Když už jsme konečně dorazili do Bremen, první myšlenky, které se my proháněly hlavou byly: „Stála ta dlouhá cesta sem za to?“ a také „Kdy bude večere?“

No a co se z toho vyklubalo?

Ten večer, co jsme dorazili, mě přepadla tačková únava, takže nejen, že jsem promeškala procházku městem, dokonce jsem přišla o tu večeri. Druhý den o desáté hodině ráno (ano přesně tak, 14 hodin spánku, jestli tohle neberete jako talent, tak už nevím co) začalo velké, opravdu velké dobrodružství...

Šli jsme totiž nakupovat... teda mamka s taťkou šli nakupovat. Já s bráchou jsme za nošení tašek z toho vytěžili zmrzlinu. Pokud si myslíte, že túry jsou vyčerpávající, zkuste si nejdříve chození po celém městě, aby jste našli JEDNY podpatky, které se budou vaší máti zamlouvat. Z tohoto záživného dne mé párátkové nožky nenabraly objemu, nemluvě o mých kuřecích pažích (celodenní nošení mámina oblečení byla fuška).

Další den jsme odjízděli (Moc se nedivte, pátek do neděle nemá daleko.). Takže, abych to shrnula, trčet deset hodin v zasmrádlém autě, aby jste šli nakupovat oblečení, které ani není pro vás není nejideálnější výlet.

Ale abych tu zase nemluvila jenom o negativních bodech (kterých bylo dost) tohoto dobrodružství, je tu i spousta (no pár, zase nebudeme přehánět) pozitivních věcí. Když jsem se zrovna nedívala na zvláště oblečené manekýny, všimla jsem si, že v tomto městě velice zajímavé stavby. Také občané byli velice milí a to nejdůležitější... Jídlo bylo vynikající.

Měla bych ale dojít k úplnému závěru. Rozhodně bych ráda jela na nějaký další rodinný výlet, neboť jsem k tomu stále otevřená a dala bych tomu ještě jednu šan...

„Nechtěla bys jet na víkend do Berlína?“

„NE a už mi příště nenarušuj můj monolog mami!“

Ha My Nguyen (Pavčina)

Už nikdy do Německa s upovídáními kamarádkami mé mamky

Německo navštívujeme nejméně jednou za rok. Jezdíme tam především nakupovat. Mé nejoblíbenější období bývá na začátku června nebo na konci ledna, kdy bývají největší slevy. Vždycky mi stačí si zajít do uličky, kde je tlustě vytištěno „Sleva 50-70%“ a už se nemusím trápit díváním na cenovky.

Cesta mi připadá velice nudná a zdlouhavá, pokaždé co jedeme s mamkou a jejími kamarádkami. Buď nikdo nemluví, nebo tam bývá příšerný hluk, protože si všichni skáčou do řečí a při nejhorším začnou zvyšovat své hlasy.

Na konci června minulého roku jsme jeli do

Německa s mamčinými kamarádkami, vlakem. Bylo to podruhé a pevně jsem doufala, že zase nezmeškáme náš jízdu nazpět do České republiky jako naposledy.

Vstali jsme kolem šesté hodiny ráno. Všechno probíhalo tak jak jsem si to představovala. Kromě toho, že jsem nenaspala těch osm hodin, které by každý člověk průměrně měl mít. Nerozlila jsem mléko vedle misky během přípravování své rychlé snídaně. Nespadla mi zubní pasta do umyvadla, jak se mi obvykle stává každé ráno. Nehledala jsem pár alespoň sobě si podobných ponožek, které jsou z blízka ve skutečnosti úplně rozdílné.

Táta nás odvezl na nádraží, kde jsme se setkali s jejími kamarádkami. I přestože jsme měli menší nedorozumění s mamkou o tom, že bude levnější lístky si koupit ve vlaku než u pokladny. Nemohla jsem si připustit, aby něco tak hloupého mohlo zničit náladu.

Myslela jsem si, že jsme už měli rozhodnutou destinaci. Myslela. Jedna její kamarádka nám začala vyprávět o místu, kde je mnohem více obchodů, které se nacházelo o něco dál. Vlak se zastavil a pasažéři začali vystupovat a nastupovat. S bratrem jsme netrpělivě čekali na venku. Když najednou nám ze dveří naznačila, abychom se vrátili zpátky do vlaku. Nejhorší část na tom všem byla, že jsme přejeli to nástupiště, na kterém jsme měli původně vystoupit ještě před tím, než jsme se rozhodli poslechnout tu paní. S hrozným pocitem jsem se zeptala průvodčího, kam to pojedou.

Vystoupili jsme v Norimberku. Nástupiště bylo přeplněné a nepřehledné. Bála jsem se, že se tam ztratím, což bylo pravděpodobné. Lidé tam byli o čtyři hlavy vyšší než já.

Došli jsme na hlavní třídu. Na každé straně byly obchody. Nebylo možné je všechny projít během pouhých čtyř hodin. Všichni jsme si dali sraz v kolik a kde se sejít a potom jsme se rozešli.

Hned jak jsme vstoupili do toho velkého obchodu, s bratrem jsme se rozběhli k jezdícím schodům. Na nich jsme strávili nanejvýše dvacet minut. Vždycky jsem obdivovala ten nádherný výhled z nejvyššího patra. Všude kolem skleněný zábradlí, barevná světla, sloužící jako výzdoba a především plno lidí. Nemyslím si, že pocházím z nějakého malého města, ale tím jak jsem se už od mala dívala na ty americké filmy a seriály, kde je opravdu hodně lidí mě nutí k myšlence, že v Čechách žije málo.

Díky ohromně velikým slevám jsem se nemusela dohadovat s mamkou, jestli si to koupit mohu nebo ne. Nemáme moc podobný vkus a proto jí nikdy neuka-

zuji, co jsem si vybrala, ale místo toho jí rychle povím cenu a položím zboží na dno košíku, jelikož, když už stojíte u kasy, není cesty zpět, že by se oblečení vracelo. Mamka by totiž trvala na vrácení větší poloviny a proto jsem pyšná na sebe, že mě vůbec něco takového napadlo.

Po náročném chození z pater do pater jsme se konečně usadili v blízkém bistru a objednali si jídlo. Počkali jsme na ostatní a vydali se zpátky na nádraží. Nikdo by mi toto neuvěřil, ale věřte nebo ne. Ty ženský vytáhly ze svých přeplněných nákupních tašek své oblečení a začaly si je ukazovat navzájem.

I přes ty menší zápletky jsem si ten výlet užila, ale rozhodně bych už nejela znovu do Německa vlakem s mamky upovídánými kamarádkami.

Nguyen Thi Dieu Linh (Lily)

Na koncertu v Berlíně

V létě se v Berlíně konal koncert mé oblíbené skupiny. Lístek se mi podařilo koupit přes internet ihned v den výprodeje. Byly to jen lístky, ale vyprodaly se během 9 minut, což znamenalo, že jsem měla obrovské štěstí. Podařilo se mi sehnat VIP.

Cestovala jsem nejprve vlakem z Chebu do Norimberku, kde jsem přestoupila na rychlík do Berlína. Nezní to moc komplikovaně, ale velký zádrhel byl v tom, že německy neumím. A to doslova, protože ve škole se učím jen anglicky a francouzsky. Sice je pravda, že jsem mohla využít angličtinu, jenomže ve vlaku z Chebu byla paní průvodčí, která mluvila špatně anglicky, takže jsem jí vůbec nerozuměla. Naštěstí tam byla jedna dívka, která mi rozuměla a pomohla mi vysvětlit, že chce vidět můj pas.

V Norimberku nebyly žádné problémy, poněvadž rychlík odjížděl deset minut potom, co jsem přijela, takže času na přestup bylo dost. Když jsem nastoupila, musela jsem uznat, že vypadal o mnoho lépe, než jakýkoliv vlak u nás. Dal by se ještě tak porovnat s Pendolinem. Byla tam i obsluha, která mi nabídla teplý nápoj zadarmo. První polovinu cesty jsem obdivovala německou krajinu. Sice jsme projížděli místy, kde bylo málo lesů, ale zaujalo mne, jak barvy krajiny ladily s počasím: v době mého výletu byly slunečné a zářivé. Potom jsem usnula a vzbudila se až na hlavním nádraží v Berlíně.

Tady mé putování začalo. Nejdříve jsem zavolala čínské kamarádce, kterou jsem poznala přes Instagram, a zeptala se, kde je a že jsem už přijela. Ona mi k mé lítosti ale oznámila, že se stala jakási nehoda na cestě, sedí v tramvaji, a ta nemůže jet. Proto jsme změnily původní plán a místo našeho setkání jsme daly nedalekého Starbucksu. Kamarádka mi sice poskytla jednoduchou informaci, jak se tam mám dostat, ale pro turistku jako jsem já, to stejně bylo jako španělská vesnice. Ptala jsem se lidí, kteří kolem mne procházeli, jenže většina z nich mi jenom odpovídala: „Sorry, I don't speak English.“ A tak mi zbylo jediné řešení. Vzít si taxíka. Za necelé dva kilometry jízdy jsem zaplatila 17 €. Díky bohu, že jsem si šetřila na cestu do Německa nějaké peníze.

Nečekala jsem pak příliš dlouho, za chvíli se objevila moje internetová kamarádka. To, jak se říká, že lidem, s kterými se bavíte přes internet nemáme věřit, tak

to byla pravda. Ona si mi stěžovala, že není vysoká, štíhlá ani hezká, ve skutečnosti však byla vyšší než já (a to nejsem rozhodně malá), měla moc pěknou postavu a její celková krása by se nedala popsat slovy. Kdybych byla klukem, tak bych s ní určitě chtěla začít chodit..

Čas v Berlíně utíká stejně, jako když jste v Praze - strašně rychle, a ani si to vůbec neuvědomíme. A protože kamarádka bydlí téměř na okraji Berlína, trvalo nám to k ní víc než hodinu a půl. Měla to i daleko od zastávky domů, teda aspoň pro ni. Jí se to zdálo dlouhé. Pro ty, kteří jsou zvyklí na peší chůzi, jako já například, to ovšem nebylo příliš namáhavé.

Moje přítelkyně bydlí se svou starší sestrou v malém rodinném domku. Rodiče žijí v Číně, ony dvě v Německu studují. K večeru přišli na návštěvu kamarádi a udělali jsme si takovou menší party. Nejdřív jsem se cítila dost nesy, protože mezi sebou mluvili jen německy. Jenže když zjistili, že já německy neumím ani slovo, přešli všichni na angličtinu. Všichni jsme šli spát dost pozdě a vyčerpaní. Příští den jsme a kamarádkou a její sestrou strávily v centru, kde jsem si koupila nějaké maličkosti. Odpoledne jsme navštívily aquapark, kde jsme se zrelaxovaly a potom se převlékly do pohodlnějšího oblečení.

Nakoupily jsme v KFC a McDonalds a ještě také nějaké drobné jídlo a pití v běžném obchodě. Měly jsme totiž v plánu strávit další noc před stadiónem. A nebyly jsme jediné. Podobně už tam kempovalo mnoho dalších fanoušků. Popravdě, jedinými věcmi, které jsme potřebovaly, byly powerbanky. A nejlepší na tom bylo, že jsme se dělily téměř o všechno s ostatními fanoušky, protože jsme tam byli jedna velká rodina.

Musela jsem uznat, že v noci je tam doopravdy chladněji než přes den. Bylo pro mne i velmi těžké usnout na veřejnosti, jelikož to bylo v mém životě poprvé, co jsem takto venku spala. Brzo ráno mě vzbudilo houkání policejních aut, která projížděla okolo.

Možná nebylo ani potřeba kempovat, protože jsme měly VIP lístky, což znamenalo, že jsme mohly dovnitř už na jejich zkoušku. A to na tom bylo to nejlepší.

Pak jsme už byly uvnitř. Já s kamarádkou jsme stály hned před pódiem. Jediné, co nás od našich úžasných muzikantů oddělovalo, byly zábrany. Mávali nám a dokonce se nás i ptali, jestli jsme už obědvali nebo jestli nejsme unavení z dlouhého stání. Abych řekla pravdu, pak, možná to, že jsme skoro zblízka viděli, jak se na nás usmívají, mi dodávalo energii. Div, že jsem neomdlela, když se k našemu místu ještě víc přiblížili. Měla jsem takový divný a krásný pocit. Měla jsem motýly v břiše. Dokonce i slzy mi začaly stékat po tvářích. Vypadali tak nádherně. Vypadají ještě lépe než na fotkách, na které jsem se dívala.

Nějakou dobu po konci nácvičku, se začali hrnout ostatní fanoušci dovnitř. Viděla jsem z našeho místa, jak se rychle zaplňovala koncertní hala. Během hodiny byla snad všechna místa obložená lidmi. Pro zábavu nám pouštěli jejich videa od počátku jejich kariéry až doposud. Když se na to tak dívám, přijde mi, že ten čas tak rychle ubíhá. Bylo rychlé sledovat, jak ze skupiny, která bývala šťastná za 300 fanoušků, se stala skupina s obrovským vlivem na mládež a která má dnes více než milionů příznivců.

Najednou začala hrát hudba a hlasy tisíce návštěvníků zabouřily. Sedm vysokých urostlých postav, které

jsem viděla už předtím na jejich zkoušce, se znovu objevilo. Tentokrát byli všichni trochu jiní, hezky upravení. Popravdě, měla jsem zase takový zvláštní pocit. To bude asi jedinkrát, kdy mám šanci je obdivovat takto zblízka. A proto jsem si tu chvíli užívala co nejvíc to šlo, a vůbec jsem neřešila, co se stane potom.

Když si můj oblíbený člen sedl před nás, navázala jsem s ním krátký oční kontakt. Anebo mi to aspoň tak připadalo, protože to mohlo platit klidně někomu za mnou. Ale měla jsem takový pocit, jakoby právě mně viděl do duše, jakoby se hudba se zastavila a všechny hlasy ztichly. Přemáhala jsem se, abych nepadla na kolena. Jakmile vstal, aby se přesunul na jiné místo, ohlédl se ještě za sebe s úsměvem na rtech. „*To nemohlo být na mě,*“ říkala jsem si.

Zbytek koncertu jsem si užívala skvěle. Jednak jsem byla politá vodou z láhve, kterou hudebníci na nás vychrstli a... a mohla jsem se dotknout ruky jednoho z členů.

Někdy ke konci mi předal osobně pracovník bezpečnostní agentury lístek, který mně umožňoval vstup do zákulisí. Byla jsem velmi překvapená. Po koncertu jsme se snažily s kamarádkou zjistit, jak se do zákulisí dostaneme. Dokonce jsme se i ztratily, ale nejhorší na tom bylo to, že jsme se bály zeptat pracovníků. Nakonec nám pomohl ten stejný pán, který mi lístek předal, abychom se dostaly do zákulisí, na to místo, kde nás vyhlížel můj oblíbený člen. Původně ten cenný papírek umožňoval pouze mě, tuhle výsadu, ale naštěstí tam pustili i moji kamarádku.

„I thought you wouldn't come,“ řekl na uvítanou, což v překladu znamenalo: „*Myslel jsem si, že už nepřijdeš.*“ Odpověděla jsem mu, že bych přišla za každou cenu, protože tohle byla šance, kterou jsem nemohla propásnout.

V zákulisí spolu s ním seděli všichni ostatní členové. Bohužel už při vstupu jsme dostali zákaz se s nimi vyfotit, tak jsme je poprosili jen o autogram. To, že jsme je mohli jen potkat už nám dostatečně stačilo. Nepobýly jsme tam příliš dlouho, vymezený čas strašně rychle uběhl, ale před odchodem mi můj oblíbený člen mi řekl, že mu nevádí, když se s nimi vyfotím. Okamžitě jsem vytáhla mobil a už jsem přepínala kameru, když z neopatrnosti a nervozity mi vyklouzl z ruky. On ho zvedl a koukl se, jestli se někde něco nepoškodilo.

Nakonec jsme si dohromady udělali selfie. Po té jsme bohužel už opravdu musely odejít. Ale neodcházela jsem se slzami v očích. Naopak, šla jsem ven s obrovským úsměvem na tváři. Třebaže mi bylo smutno z toho, že už zřejmě nikoho z nich v reálném životě znovu nepotkám, byla jsem zároveň velmi šťastná z toho, že jsem měla tu jedinečnou příležitost se s nimi setkat.

Příští den jsem odjízďela domů s pěknými vzpomínkami na Berlín a léto roku 2018.

Le Hoang Hoa Mai (Mika)

Cesta do Německa na kterou nezapomenu

Cesta, na kterou nikdy nezapomenu, se odehrála před několika měsíci. Rozhodla jsem se s sestřenicí, že se zúčastníme tábora, který se konal v Německu. Neočekávala jsem však, že cesta na místo bude trvat 10 hodin. Vůbec jsem se tam netěšila. Důvod byl, že jsem zjistila, že všichni jsou z Prahy a jenom já jsem byla z Chebu. Jedinou osobu, kterou jsem tam znala, byla moje sestřenice. Jela jsem tam proto, abych se nebála komunikace s lidmi a abych se už tolik nestyděla.

Jediná věc, která mi na cestě vadila, byla, že nás vždy po dvou hodinách probouzeli. Na druhou stranu jsem si aspoň mohla dojít na záchod a nemusela se probouzet s pocitem potřeby na toaletu. Je velmi zvláštní, jak se můžeme sprátelit s lidmi. Bylo kolem druhé ranní hodiny, zastavovali jsme u hranic na benzínce. Nechtělo se mi zprva nikam, ale sestřenice mě donutila jít s ní z autobusu ven, protože se chtěla nadechnout čerstvého vzduchu. Před námi byla ještě dlouhá cesta.

Jen tak jsem si povídala se sestřenicí, když zezadu na mě někdo vybafl. Vyjekla jsem a úplně nadskočila strachem, a vůbec se nedivím, že ten ve tmě dostal záchvat smíchu. Byla tma jako v pytli, takže jsem mu neviděla do obličeje. Poté sestřenice řekla, abychom se vrátily do autobusu a já, protože se mi chtělo spát a současně jsem dostala strašně moc velký hlad, jsem nezjišťovala, kdo to na mě bafl. A ještě k tomu jsem nemohla odolat jídlu, které nám dali. Co jiného jsem měla dělat, než ho všechno sníst? Z toho žvýkání jsem pak byla naprosto unavená a zničená, a ještě dřív, než jsem si utřela svou ušpiněnou pusou, jsem usnula. Spala jsem tak moc tvrdě, že jsem neslyšela, jak nás kolem 5. hodiny ráno probudili, aby nám oznámili, že stojíme v zácpě. To byla příčinou, že nám cesta trvala 10 a ne 7 hodin. Stala se totiž nehoda. Chtěli jsme to vzít objížďkou, ale ta nebyla o moc lepší. Měli jsme tam dojet kolem 7. hodiny ráno, abychom stihli snídani, ale bohužel. Rozhodli jsme se, že si uděláme přestávku a dáme se snídani ještě na cestě. Zastavili jsme blízko Mc Donaldu a KFC, takže jsme si mohli vybrat, kam kdo chceme jít. Moc jsem se bála, aby mě ten člověk (s největší pravděpodobností to byl kluk) znovu nevylekal, pořád jsem se ohlížela kolem sebe. Za prvé chtěla jsem vědět, kdo to byl a za druhé, abych si na něj dala pozor. Chtěla jsem si sednout k sestřence, neboť jsem tam stále nikoho neznala, ale bohužel nám řekli, abychom si sedli ke svým týmům, do kterých nás dříve rozdělili, abychom se více sblížili a řekli si kdo, v čem kdo vyniká.

Snídali jsme, nebylo moc místa, tak jsem si musela sednout na opěradlo lavičky. Začala jsem se povídat s jednou holkou, která mi byla velmi sympatická. Povíдалy jsme si už asi čtvrt hodiny a mě bylo stále trapné se jí zeptat, jak se jmenuje. Nakonec jsem to stejně udělala. Poté jsem se sblížila ještě s dvěma kluky, kteří byli také velmi milí. A nevěřili byste, že mi pak jeden z nich přiznal, že to byl on, kdo mě v noci nad ránem tak vyděsil.

Chtěli jsme si objednat další jídlo, ale tentokrát už nebyla u pokladny slečna, která uměla anglicky. Byla jsem v našem týmu jediná, která uměla trochu německy. Řeknu vám, moje němčina není žádná sláva, ale zvládla jsem to. Po hodinové přestávce pokračovali v cestě, teď už s plnými břichy. Přijeli jsme k naší cílové stanici, ale rozhodli jsme se, že když je to první den, uděláme si prohlídku okolí. Kluci, s kterými jsem se už poznala, byli milí a koupili mi zmrzlinu, protože jsem neměla peníze s sebou. Musím uznat, že za jediný den jsme se o sobě dozvěděli celkem dost. O mně zjistili, že jsem moc tvrdohlavá a stojím si za svým. Kamarádka mi na rovinu řekla, že si o mně nejdřív myslela, že jsem andílek, ale po bližším seznámení zjistila, že spíš mne může připodobnit k ďáblíčkovi. Vůbec mě to neurazilo, neboť jsem to o sobě věděla.

Po dlouhé pěší túře jsme se konečně mohli vrátit a jít se ubytovat. Všechna zavazadla jsme nechali v autobuse, aby se nám neztratila. Již v autobuse jsme se s mou sestřenicí domluvily, s kým budeme na pokoji. Neznaly jsme se navzájem, ale sedly jsme si. Uteklo to velmi rychle, už jsme se blížili ke konci tábora. Na poslední večer si každá skupina měla připravit nějaké divadelní představení podle příběhu, který jsme si vylosovali. Byla jsem předchozí den nemocná, proto jsem nedostala žádnou roli, ale vůbec mi to nevadilo. Byla jsem velmi šťastná. Na poslední chvíli jsem zjistila, že jsem zvukař. Ještě bych chtěla sdělit, že když jsme se připravovali na divadlo, já a moji kamarádi jsme byli i v mém pokoji. Jeden z nich mi chtěl ukázat, jak skočí na postel, až přijede domů. Trochu se mu to nepodařilo a postel pod ním křupla. Měli jsme z toho strašný záchvat smíchu. Po celé představení jsme se smáli, tým se nás ptal, co je tak směšné, ale nikomu jsme to neřekli. Je to naše malé tajemství. Připravovali jsme se několik hodin na představení a výsledek nebyl vůbec špatný. Diváci se zasmáli, a to byl náš cíl, i když to skončilo jako u Romea a Julie. Po všech odehraných představeních vyhlásili, který z týmů a v čem byl nejlepší a co za to získal. My jsme vyhráli za nastudovaný „comeback“. Zpočátku jsme v soutěžích všechno prohrávali, a poté se stal zázrak.

Došlo na poslední vzájemné sezení s týmem. Každý měl na papírku napsané své jméno. Ostatní měli na ten papír napsat, co si o vás myslí. Měla jsem před sebou lístky se jmény svých kamarádů a vůbec jsem nevěděla, co mám napsat. Jsem velmi upřímná, a proto jsem každému napsala zcela upřímný názor. Jeden z mých kamarádů to nepochopil jako vtip a jakmile zjistil, že jsem to o něm napsala já a ne žádný kluk, kousl mě do nohy. Do teď mám na ní stále modřinu, a to jsem na sobě měla dlouhé kalhoty. Nikdy bych netušila, že mě někdy někdo v životě kousne do nohy. Ani zvíře, natož pak člověk. Byla jsem z toho trochu mimo.

Vůbec jsem nechtěla jet domů. Zvykla jsem si na atmosféru tábora, a hlavně na lidi, kteří byli kolem mě. Nechtěla jsem se s nimi rozloučit, neboť jsem tušila, že už je nikdy neuvidím. Kluci mě přitom neustále strašili tím, že mě budou lekat a probouzet ze spánku.

Tentokrát cesta probíhala v klidu, nebyly žádné komplikace a zácpy. Přijeli jsme zpátky do Prahy a přišla chvíle, na kterou jsem se vůbec netěšila. Musela jsem se se všemi rozloučit. Kamarád mi řekl, že mě už nikdy nechce vidět, prý aby znovu nedostal záchvat smíchu. Já věděla, že to takhle vážně nemyslí. Slíbili jsme si, že se určitě ještě někdy potkáme.

Byl to první tábor, na který jsme kdy jela, a ještě k tomu byl v Německu, ale moc jsem si to užila. Získala jsem nezapomenutelné zážitky. Od té doby jsem ještě nikoho z nových kamarádů nepotkala, ale občas se s nimi píšu. Musím uznat, že to, co jsem tam prožila a získala patří k nejlepším zážitkům, které mám.

Phuong Thao Bui (Lili)

Můj zážitek z Německa

Mám hodně zážitků z Německa, jelikož bydlím hned na samém západě České republiky, a tak mi nedělá problém, kdykoliv nasednout do auta a za pár minut jízdy

být už byla v Německu. Přestože jsem tam byla nespočetněkrát, tak má nejoblíbenější vzpomínka je z cesty do Mnichova. Bylo to o prázdninách, několik let zpátky.

S mamkou jsme se rozhodly, že by bylo hezké si udělat chvíli volna a navštívit sestřenicu.

Na třídní výlet do Mnichova jsem cestovala několik hodin vlakem s mou neteří a s mamkou. Cesta byla velice vyčerpávající, ale pro mě hlavně stresující kvůli zmatkům ohledně přestupování z vlaku do vlaku. Nakonec ale všechno dobře dopadlo a dostaly jsme se všechny na správné místo a na čas.

Po celý výlet jsme zůstaly u naší příbuzné, a ta se snažila se o nás postarat co nejlépe, abychom se cítili pohodlně a spokojeně. Za to jsem jí opravdu vděčná. Na druhou stranu jsem se ale hodně obávala toho, že budu muset využít své znalosti z německého jazyka. Ty byly opravdu na nízké úrovni, a to přesto, že jsem se učila němčinu už přes rok a mamka na mě měla vysoké nároky. Mamka teď chtěla, když jsme byly v Německu, abych se mluvit snažila. Přestože jsem se styděla mluvit a koktala jsem, tak musím říci, že se ke mně chovali lidé kupodivu vstřícně a mile.

Druhé odpoledne jsem s mamkou a neteří zašla do nákupního centra, a bylo to skvělé. Vybrala si a nakoupila jsem si hodně pěkných věcí a užívala jsem si čas strávený se svojí rodinou, což je ta nejlepší věc na světě. Bohužel se mi to ale na chvíli zkálilo velice nepříjemná věc.

Zrovna když jsem si prohlížela krásné šaty a obrátila se dozadu, abych zjistila, co na to říká mamka, tak místo známo tváře jsem uviděla jen samé cizí lidi. Panika naprosto ovládla mé tělo a já se začala hrozně strachem potit. Obvykle, když lidé se ztratí, tak nemají panikařit a zůstat na tom samém místě, aby si je ten druhý člověk našel. Jenomže jak znám svoji mamku, tak ta nevykiká žádným orientačním smyslem a zmatkuje někdy stejně jako já. V podobných případech mamka spoléhá na to, že si ji najdu já. Takže jsem sebrala veškerou zbytky své odvahy a šla ji hledat. Bylo to marné. Všude okolo mě panoval naprostý Babylon. Kam jsem se podívala, byly tam jen davy lidí, kteří mluvili jen německy a já si připadala najednou tak malá a ztracená. Z toho strachu jsem navíc úplně zapoměla i na ty své veškeré skromné znalosti z němčiny - a zpanikařila jsem ještě více. Zrychlil se mi dech, zatmívalo se mi před očima, ale bylo mi současně jasné, že se musím uklidnit, a situaci nějak vyřešit. Přece se nemůžeme úplně ztratit. Dolovala jsem v paměti i své znalosti angličtiny, kterou jsem se přece jen učila o něco déle, a snažila se dorozumět s personálem. Překvapilo mě, jak moc byli tady lidé ochotní mi pomáhat. Nebyla jsem zvyklá na takové vstřícné chování. Přestože jsem koktala a byla nervózní, tak se na mě neustále usmívali a snažili se mi pomoci. Nakonec jsme se dorozuměli, vše dobře dopadlo. Setkala jsem se s mamkou a neteří. Byly jsme ještě stále roztrásené, ale šťastné a radovaly, jak nám ti pro nás cizí lidé pomohli.

Třetí den jsme měli už jet domů, tak jsme se loučili. Bylo to náročné a čekala nás ještě dlouhá cesta domů, ale vše, co je pěkné, musí jednou skončit. Přestože byl pobyt v Mnichově krátký, tak jsem si ho velice užila. U sestřenicu jsem se cítila v bezpečí a vítaná. Sestřenice byla strašně moc hodná a bylo skvělé znovu poznat další stranu rodiny. Současně jsem ale ráda, že jsem poznala i tamní obyvatele. Také tam, přes strach z toho, že jsem se ztratila a že se nedokážu domluvit, jsem poznala lidi, kteří mě přijali, byli dobrosrdeční, neustále se usmívali, pomohli mi a vrátili mi pocit jistoty a bezpečí. Byla bych moc ráda, kdybych tam mohla ještě někdy jet.

Lenka Duong

Svíčka

Noc... Studená noc a já sedím s horkým čajem na zahradě, která je osvětlována jen měsícem. Občas svit zhasne, protože se přežene temný obláček, ale světlo se ihned vrátí. Seděl jsem na houpací židli, která občas zaskřípe, protože zažila dvě generace naší rodiny. Ale ta židle nezažila jen hezké věci. Zemřel na ní můj praděda. Bylo mu 37. Možná srdeční zástava. Možná mozková příhoda. Kdo ví...

Sedím na té houpací židli, a když si na to vzpomenu, tak mi projede ledová dýka páteří. Je docela zima, takže mám na sobě dva župany Jsou hedvábné, a není v nich ani horko ani zima. Je v nich příjemně. Ale nesedím tady kvůli tomu, abych přemýšlel o svém pradědečkovi, ale dumám, co napsat do novin, abych nepřišel o práci. Houpu se na židli, můj mozek plave v docela tvrdé skořápce a mě nic nenapadá.

Zase je tma...

Mrak se rozhodl, že si dá krátkou cestičku přes měsíc a že ukradne zbylé světlo této zahradě. Rozhodl jsem se, že rozsvítím na verandě, aby tu aspoň to světlo zůstalo, kdyby se něco stalo jako mé babičce, která umřela na rakovinu plic. A možná si sem ven vezmu i rum s kolou. Když jsem došel k vypínači, uslyšel jsem ohromnou ránu. Vše v domě probliklo, a venku skoro ihned začalo pršet. A současně vypadly pojistky.

Otevřel jsem skleněné dveře a vydal se do sklepa, ve kterém bych měl mít svíčky. Ještě před tím, než jsem vešel do domu, tak jsem si sundal boty, abych neušpinil podlahu.

„Boty“ Tak tomu sice říkám, ale jsou to pantofle. Položil jsem je před skleněné posuvné dveře a vydal se po hebkém koberci ke kuchyni a z kuchyně směrem ke sklepu. Sklep to byl docela malý, no nebyl to přímo sklep ale takové relaxační místo. Když jste sešli staré dřevěné schody, které vrzaly i kdyby na ně spadl jen připínáček, byly jste u cíle. Uprostřed sklepa byl kožený gauč pro tři osoby, před ním stůl, na kterém byl ovladač a buráky v misce. Nalevo od gauče byla skříň, kde jsem měl uložené videokazety, pár fotek z dětství, skříňku s trofejemi a maturitní vysvědčení. A ještě pár blbůstek z dovolené. Napravo jsem měl vyvěšené plakáty Skilleťů, potrhaný plakát PacMana a několik hezkých obrázků přírody se zvířaty.

Všude na podlaze byl zelený bavlněný koberec, který byl na dotek hladký a příjemný, ale po chvilce začne kousat do nohou. Před stolem byla televize, která stála na kamenném krbu. Tím jsem vytápěl celý dům. Místnost působila relaxačně a útulně, takže když jsem vešel, zaplavil mě příjemný pocit. Došel jsem k televizi vytáhl svíčky a vydal se znovu po schodech nahoru. První a poslední schod vždy zaskřípe, a já se vždy leknou. Vyšlapal jsem schody a vydal se do kuchyně. Jsem nekuřák a mám ke kouření odpor, protože kvůli cigaretám zemřela moje babička. Proto nemám důvod u sebe nosit zapalovač. Začal jsem ho hledat vedle sporáku, protože mám ten starý plynový, takže zapalovač by měl

byt hned vedle něj. Mám docela malou kuchyň. Žiju sám. No, vlastně je tu ještě Dusty. Můj pes!

Najednou mi bleskne hlavou. Zapomněl jsem schovat psa ! Svíčky jsem upustil na zem a vyběhl bos ven. Běžel jsem v dešti a v blátivé kaši, ve kterou se změnila cesta. Doběhl k řetězu, na kterém byl pes připoután, řetěz sundal z tyče a znovu v běhu jsem se vydal se psem domů. Zastavili jsme se až před skleněnými dveřmi, abych Dustyho sundal obojek. Nemyslete si že jsem nějaký trýznitel psů. Dustyho mám na řetězu proto, že k nám chodí sousedovic kočka a tak musí být Dusty uvázaný. Za dveřmi jsem svlékl župan, abych si utřel nohy od bláta. Nechci mít totiž hnědý koberec. Poté jsem pořádně utřel i Dustyho, a pustil ho dovnitř.

Dusty je teprve osmiměsíční zlatý retrívr s modrými očima a věčně slintající tlamou. Svěho psa pouštím dovnitř jenom tehdy, když je venku zima nebo když prší. Boudu sice má, ale před velkou zimou Dustyho neubrání. To samé s deštěm.

Dusty vždy proběhne celý dům, aby zkontroloval všechno, co zde může být. Vždy se na chvíli zastaví u půdy, nějakou dobu čeká, ale pak ho zase chytne amok a lítá znovu po domě. Ale dnes to bylo jiné. Tentokrát se po schodech k půdě vydat nechtěl. Stáhl u ocas a zacouval za mně. Znervózněl jsem. Radši dojdu pro svíčky a rozmístím je po domě, abych nepodlehł paranoie a až potom půjdu zkontrolovat hořejšek.

Šel jsem chodbou, která spojovala kuchyň s obývacím pokojem, abych si vzal svíčky. Jednu ke sklepu, jednu do kuchyně, do obýváku a taky do koupelny.

Zapálil jsem první svíčku v kuchyni a vydal se ke sklepu. Chodba, která spojuje kuchyň a sklep je lemovaná obrazy a přibližně uprostřed se nachází malý stoleček, na kterém mám fotku své matky. Pak už na něm není nic, jen v šuplíku mám nějaké bonbóny. Ani nevím proč tam ten stolek mám, ale díky tomu chodba vypadá plněji, i když je to přitom nejchladnější místo z celého domu. Položil jsem další svíčku na stolek a zapálil ji. Oheň vzplál a chodbou se začala linout vůně jablka. Celá chodba působila nyní docela komfortně, ale nádech chladu v ní zůstal. Vůni jablka moc nemusím, ale jiné svíčky nemám takže nic jiného nezbyvalo. Plamínek ozařoval chodbu, a já se vrátil do kuchyně, a z ní do koupelny. Koupelna je umístěna mezi obývacím pokojem a kuchyní.

Možná si řeknete, že to je ohrané, ale když jsem otevřel dveře do koupelny, tak se znovu ozvala ta ohromná rána jako z děla. Vběhl jsem do obývacího pokoje a na chvíli jsem si sedl do křesla. Potřebovala jsem se uklidnit a vstřebat to, co se stalo. Jsem nějak zbytečně vyděšený, řekl jsem si, zvedl se, abych vyvětral v obýváku. Když jsem došel k oknu, do něčeho jsem šlápl. Do něčeho... Bylo to teplé. Mazlavé. A smrdě...

NE. Ne ne ne ne ne. Neříkejte mi, že se stalo to, co si myslím. Zapálil jsem svíčku a přiložil si jí k noze. Jo. Bylo to ono. Málem jsem ze sebe vyzvracel to, co ve mně prakticky nebylo. V žaludku jsem měl jenom čaj. Předchozích 5 hodin jsem nic nepozřel. Sáhl jsem pro polštář na gauči a svlékl z něj povlak. Nechtěl jsem ten psí dáreček roznést ještě víc po koberci, a tak jsem ho opatrně vzal a zabalil do povlaku. Konečně jsem došel do koupelny, pořádně nabytý adrenalinem z té předešlé rány.

rány. Hodil jsem znečištěnou látku do pračky, kterou má už asi z 90. let, a chtěl ji zapnout. Ale nešlo to. Asi po pátém zmáčknutí čudlíku mi došlo, že nejde elektřina. Rovnou jsem proto i tady zapálil ty jablečné svíčky. A vrátil se do obýváku.

Dusty ví, že se nic takového na koberec nesmí dělat. Vždy jsem ho za to potrestal, a proto, když něco takového udělá, hned se schovává. Ale teď stál před schody a koukal na mne nahoru. Došel jsem k němu, ale on se mě lekl a rychlostí vystřelené kulky odběhl do kuchyně. Stál jsem stejně jako před chvílí on pod schody a koukal vzhůru.. Pes se pomalým krokem vrátil ke mně, zůstal stát za mými zády a koukal nahoru se mnou. Přitom tichounce kňučel. Pomalu jsem začal vystupovat po schodech. Nastalo ticho, pes přestal kňučet a já pomalu stoupal... Když jsem byl skoro nahoře, tak se z mého pokoje ozvala rána, jakoby spadla váza. Po schodech jsem skoro padal, jak rychle jsem zase běžel dolů.

Už jsem si myslel, že vyšlápnu další nálož, ale vypadalo to, že se pes už vyprázdnil. Dusty na mě koukal zpoza rohu, jak tryskem běžím do kuchyně. Vběhl jsem tam a popadl ten největší nůž, který jsem našel. Byl jsem připraven na

toho nebo na to, co tam je. Svíral jsem pevně nůž a pomalým krokem se vydal zpět ke schodům. Měl jsem u sebe věc, která mi možná zachrání život a pomalu jsem zase stoupal po schodech. Stál jsem před dveřmi připraven na všechno, co tam čeká. Dýchal jsem ztěžka, a přestože nejsem zrovna bojácný typ, srdce mi v hrudníku tančilo čaču. Když se moje teplá dlaň dotkla kliky, naplnil mě pocit chladu. Pomalu jsem začal otvírat v naději, že mě možná ten někdo, kdo se tam skrývá neuslyší, když budu hodně pomalý. A pak tam vtrhnu—a překvapím ho. Ano. Jdu dovnitř. Vlétl jsem do místnosti s nožem napřed.

Nevěděl jsem, kam běžet a proto jsem se rozběhl rovně, abych mohl kdykoli zareagovat a odbočit ve směru lupiče.

Ale nikdo v pokoji nebyl...! Porozhlídl jsem se kolem, abych zjistil, co zvuk tříštícího se skla vydalo. Podíval jsem se na okno, jestli je celé. A byla rozbité.. Došel jsem k němu a rozhlédl se. Sklo bylo všude v posteli, a to, co ten rámus způsobilo, byla bílá holubice. Mrtvá... Asi si tím nárazem zlomila vaz.

Vytáhl jsem poslední svíčku a zapálil ji na noční stolek. Chvilí jsem tam seděl, a poté mrtvou holubici vyhodil z okna na sousedovu zahradu. Zvedl jsem se a chtěl se vydat zpátky, ale dveře byly zavřené. Byl jsem si jistý, že jsem je nezavíral. Došel jsem k nim, otočil klikou, ale nešlo to. Né, to snad né. On mě tady zamkl! Ale nebylo to jediné, co tu bylo v nepořádku. Ta klika byla horká, stejně jako celé dveře. Skoro ihned se do pokoje začal šířit kouř. Zazmatkoval jsem, a v tom chaosu jsem šlápl na střepek. Bolest mne ihned srazila do kolen. Padl jsem na zem a do mých kolen se zaryly další ostré kusy rozbitého skla. Zařval jsem bolestí a jako odpověď se ozvala rána. Někdo na druhé straně vykopl dveře. Když jsem se podíval, tak tam stál muž se sekerou a plynovou maskou.

„Ne nech mě být “ !

Muž se začal přibližovat.

V kaluži vlastní krve jsem se snažil odstrkat dál od něj, ale v krvi to klouzalo. Byl už tak blízko, že jsem ho mohl kopnout, ale to by mě nezachránilo. Nezbyvalo mi nic jiného, než si vytáhnout střepek z chodidla a použít ho jako zbraň. Zvuky praskající kůže a trhání masa se linuly místností, a ten muž byl pořád blíž a blíž. Střepek byl venku, já ho sevřel ve své dlani, a cítil jsem přitom, že i tu mi začal prožezávat. Ohnal jsem se po muži, a prořízl mu hrdlo.

Ten chlap začal vydávat divné chraptivé zvuky, a poté se svalil na zem. Popadl jsem jeho sekeru, a zasekl jsem mu jí do čela. Vyběhl jsem ven z místnosti, do chodby, abych zjistil, že celý dům je v plamenech.

Seběhl jsem schody plné kouře a žhavého popela, a jiskry mi škvařily maso za živa. Byl jsem v obývacím pokoji. Byl jsem zmatený. Vydal jsem se ke skleněným dveřím, které žárem popraskaly. Proběhl jsem další várkou střepek, a vyběhl ze zahrady na chodník. Byli tu hasiči.

„Kde je ten hasič, který pro vás šel pane?“

„Hasič.... On to byl hasič, který mě šel zachránit, a já ho zabil...“

„Cože sje udělal ?“

Zhroutil jsem se. A probudil jsem se až v nemocnici.

„S s sestřičkou... ?“

Sestřička se ihned dostavila, a já se jí zeptal, co se stalo. Řekla mi, že můj dům zapálila svíčka, a že jsem zabil jednoho hasiče a poté jsem omdlel. Hned mi také sdělila, že policie čeká, až budu v dost dobrém stavu na výslech, a já jí od-

pověděl, že jsem připraven.

Policie vstoupila dovnitř a začala se vyptávat. Vylíčil jsem jim vše, co jsem tomu hasičovi udělal. Vše si

zapsali a odešli.

Asi měsíc po tomto incidentu jsem byl propuštěn z nemocnice, a to proto, abych šel k soudu. Byl jsem odsouzen na 5 let za vraždu živitele čtyřčlenné rodiny, s podmíněčným odkladem, protože jsme prý nevěděli co děláme.

Nyní jsem tu teprve měsíc, a už začínám šílet. Asi spáchám sebevraždu. Já opravdu nevím, co dělat. Jsem v koncích. Ztratil jsem psa, dům práci. Přítelkyně se se mnou rozešla a zabil jsem otce rodiny. Ano udělám to.

Je to jediná možnost aspoň pro mě....

František Opelt

Můj nejstrašidelnější zážitek a návštěvě u babičky...

Dneska jedu k babičce a moc se mi nechce. Proč? Protože tam není internet a tedy se tam nemůžu nijak po svém zabavit. Máma mi řekla, abych si sebou sbalil nějakou svačinu a pití... a potom se zarazila. A já na to: „Mobil“. Zatvářila se na mně, a bylo jasné, že chce říci něco jako: „Co ty závisláku? Nestačí ti počítač doma?“ Normálně to vypadalo, jako kdyby jsi malému dítěti řekl, že neexistuje Ježíšek.... Potom se máma znovu zamračila a řekla jediné slovo: „NE!“

Já na to v duchu: „Sakra, kurňa, to nemyslí vážně“. A nahlas jsem řekl: „OK. Dobře. Když to chceš.“ Šel jsem si koupit svačinu a pití a a pak se vrátil domů zabalit si věci. Když jsme všechno sbalili, nasedli jsme do auta a jeli jsme.

To byla tak nudná cesta, že já se z toho mohl zbláznit. Já bez telefonu, to je pomalu to samé jako ryba bez vody. Tak jsem si tam vzadu v autě lehl a spal jsem až do té doby, dokud jsme tam nepřijeli.

Když jsem spal, zdál se mi sen o tom, jak jsem doma, ležím v posteli a spím.

Najednou mě máma vzbudila a já se jí rozespale zeptal: „Co... Co je ? Už je ráno?“

„Ne, už jsme u babičky“.

„Ach jo, tak jo. No ale dělám to nerad,“ odpověděl jsem.

Vlastně tak nerad jezdím k babičce jenom z jediného důvodu. Kvůli wiffině.

Když jsem vystoupil z auta a vzal jsem si tašku, a tak jsem nejdříve chvíli jen tak tiše stál před tím podivným domem bez internetového připojení. Hrozně pomalu jsem kráčel ke dveřím, ale když jsem je chtěl otevřít, tak to nešlo. Jelikož nikdo se o ty dveře nestará, tak jsem na ně pořádně zatlačil. Najednou se otevřely a já spadl na zem, která byla ze starého hnusného dřeva. Zvedl jsem se, oklepal se a šel dál po velice zaprášeném koberci až ke schodům. Taky nebyly moc čistý. Po ušmudlaných schodech jsem vyšel nahoru, tam, kde mám nechci říct pokoj, ale nějakou ložnici. Jo, ložnice. To asi je to správné slovo. Odložil jsem tašku a lehnul si do neprevlečené zatuchlé postele a říkal jsem si: „Ten telefon, ach jo, ani telefon... Ani ten telefon není. Proč tohle? Co jsem komu udělal?“

Najednou mě něco napadlo. Mohl bych si to tady trošku okořenit. Že bych si třeba jen tak sám pro sebe udělal stezku odvahy? Za chvíli bude tma jak v našem

sklepeč... Tak jsem ještě pár minut na té posteli počkal na to, než se úplně setmělo a venku byla tma jako v pytli. Oblékl jsem si teplé oblečení, protože už byl listopad a vyšel jsem ven. Po chvilce cesty pod pouličními lampami zahoukala v dálce sova a málem jsem dostal infarkt.

Když jsem se dal znovu dohromady, začala pracovat moje paranoia a udělal jsem největší blbost, jakou jsem mohl. Začal jsem utíkat jako šílený (*jenom pro pořádek: ani normálně nejsem zdatnej běžec. No nic, zpět k tématu*), až jsem si myslel, že běžím nadzvukovou rychlostí. Po pár metrech jsem zakopl a doslova jsem letěl, jako kdyby byla nulová gravitace. Poté, co jsem dopadl,

jsem se zvedl, oklepal a začal jsem nadávat, protože mě začala hrozně bolet noha. To bolelo, jako kdyby někdo vzal obří hůl a bouchl vás do achilovky. Au, to bolelo! Když bolest polevila, tak jsem až na hřbitov kulhal. Po pár minutách jsem se dobelhal k vratům, a vrata kupodivu nebyla zamčená. Pomalu jsem je otevíral, a vrata zaskřípala tak děsně, že to uslyšeli určitě až v Německu. Rozevřel jsem bránu dokořán a vstoupil jsem na hřbitov.

Najednou se celá atmosféra zhoršila. Já jsem ještě udělal dalších pár kroků, ale najednou BUCH!!! Vrata se zavřela. Spadl jsem pod roušku tmy znovu k zemi.

Když jsem se otočil na bránu, zahlédl jsem rozsvícenou lucernu. Řekl jsem si, že je to určitě nějaký duch. Ale ne, nebyl. Byl to hrobník, který takhle chodí pozdě na kontrolu hřbitova. Rychle jsem se zvedl a začal jsem odkulhávat pryč. Ale jak drama káže, hrobník mě uviděl a hned se rozběhl za mnou. Začal jsem fofrem odkulhávat pryč. Najednou jsem narazil do zídky a rozhodl jsem se jí přeskočit. Jenomže ta noha pořád bolela a já se nemohl pořádně odrazit. Jak jsem se tam tak snažil zídku přeskočit, byl hrobník blíž a blíž. Nakonec jsem přece jenom vyskočil, chytil jsem se horního okraje a s námahou jsem přece jenom vylezl na nahoru. Pak jsem spadl na druhou stranu. Jakmile jsem se zvedl a začal jsem co nejvíc to šlo zase odkulhávat pryč, ten hrobník na mě začal strašně křičet a nadávat, že jsem chuligán a že na mě zavolá policajty.

Když jsem se celý zpotený vrátil do domu babičky, všichni už spali. Tak jsem se potichu vplížil do mého pokoje a opatrně jsem zjistil, že je půlnoc. V okamžiku jsem se převlékl do pyžama, udělal jsem si rychle hygienu a šel jsem spát.

Ráno jsem už jeli domů. Konečně!

A tohle byl můj nejstrašidelnější zážitek.

Marek Stolarik

Lovec se vypravil do džungle, aby chytil několik kolibříků. Pušku a lovecký nůž nechal položené pod vysokým stromem, aby mu nepřekážely a vyšplhal se do větví... Najednou se hejno kolibříků, kteří poletovali dosud klidně kolem něj, prudce zvedlo do výšky a odlétlo. Co se stalo? Lovec pohlédl dolů a spatřil, jak se tráva hluboko pod ním zavlnila. A pak uviděl i pružný skvrnitý hřbet šelmy. Nebylo pochyb. Byl to obrovský jaguár. Lovec neměl u sebe nic, proto se instinktivně pokusil vyšplhat o něco výš, aby se lépe ukryl mezi listím, ale hluk, který přitom vydal upoutal jaguárovu pozornost. Podíval se vzhůru, a jejich pohledy se potkaly... Jaguár mocně zamručel a i z té výšky lovec spatřil jeho ostré tesáky. Lovec si najednou byl jistý, že je to ten samý, který mu před časem zabil jeho milované psy. „Teď konečně mám příležitost své psy pomstít,“ pomyslel si lovec...

Jak se může tato epizoda rozvinout, jak skončí? Zde jsou pokračování, které napsali naši dva redaktori.

Dokončení příběhu lovce

... „Už vím, že mi bude dopřáno pomstít mé psy,“ říkal si lovec. Ale nikdo nic nedělal. Šelma a lovec si chvíli hleděli bez hnutí do očí. Někdo z nich se musel pohnout. Jaguár byl ten, kdo zaútočil první. Svými silnými nohama se odrazil od země a skočil na větev naproti lovcovi. Ten ale rychle zareagoval a začal slézat opatrně po větvích dolů. Dostal se až ke zbraním. Popadl je a začal utíkat. Jaguár ho viděl, seskočil na zem a vyrazil za ním.

Po dlouhém běhu se lovec zastavil, otočil a střelil jaguára do přední končetiny. Zvíře padlo na zem a začalo kňučet a řvát bolestí. Lovec stál a jak se tak na jaguára díval a sledoval ho, jak trpí a umírá tou nejpomalejší cestou vykrvácením, měl hlavě jen jednu otázku: „Mám mu pomoci nebo ho mám nechat umřít.“

Byla to otázka života a smrti. Najednou lovec odběhl a nechal jaguára o samotě. Brzo se ale v rychlosti vrátil s lékárníčkou a s domorodci. Domorodci totiž uměli vyrobit uspávací sérum a jaguára uspali. Pak mu lovec ošetřil ránu, vyléčil ho a nechal ho tam v džungli. Přes pomstu, kterou si lovec přál za smrt svých psů, nedokázal zabít zvíře, které se také jen snaží přežít. Takže vše naštěstí dopadlo dobře.

Ladislav Sudek

Nečekaná záchrana

Jsou dny, které umí člověku pořádně zavařit hlavu nebo hrozný je taky stres a tréma. Pochoduju si zde ve velké džungli, jako největší král zvířat. Mám všechno, co by měl mít správný lovec: Nůž, vodu a taky revolver na větší zvířata. Ve vzduchu létali pouze papoušci, kteří by za mnou nedokázali ani dolétnout.

Když jsem prošel celou džungli, objevila se přede mnou „velká travnatá poušť“, řekl bych. Bylo neskutečné horko, tak jsem si dal lok vody. V tom jsem uslyšel silný řev jaguára. Něco takového jsem slyšel poprvé, když nepočítám mého tátu. Měl jsem husí kůži a absolutně jsem nevěděl co dělat. Sprintoval jsem tou vysokou trávou, která mi sahala po krk. Měl jsem pocit, že celou dobu s někým závodím. Asi padesát metrů přede mnou jsem uviděl jaguára, jenž ten běžel opačným směrem. Zpátky k mísu, odkud jsem vyběhl. Jaguár měl asi osmkrát větší rychlost než já, v tom případě by to se mnou nedopadlo vůbec dobře. Nikdy jsem nebyl v takové situaci. Tak mě napadlo dělat mrtvýho.

Jaguár ke mně doběhl a mě zbývalo jen bez pohybu ležet, neotevírat oči a tiše dýchat. Šlo mi o život, takže pokud jednu z těchto věcí poruším, tak jsem mrtvý. Jenže v tu chvíli přiběhl na to místo další lovec, o kterém dosud nevím vůbec nic. Jen to, že měl zkušenosti s nebezpečnými zvířaty. Ten jaguár mu patřil, byl ochočený. Zavolal na něj a oba rychle zmizeli.

Nakonec jsem se dozvěděl, že lovec, který mě zachránil, žil už několik let v míru se všemi zvířaty v džungli.

Honza Nguyen

Je zajímavé a svým způsobem moc sympatické, že tyto příběhy dopsali dva kluci—a oba (aniž od sebe opisovali) v nich nechali jaguára žít. V příštím vydání Prostoru si přečtete další dokončené příběhy, už je někteří dopisují. A mimochodem, jaký konec byste tomuto vyprávění vymysleli vy?

Příběh na vylosovaná náhodná slova

Špatný den

Jednoho dne hned jak jsem se probudil a cítil jsem ve vzduchu takový smradlavý puch. Nevoněl a znamenal, že se budou dít špatné věci. A taky že začaly, protože jsem zjistil, že ten smrad znamená, že mi *uvadla kytka ve váze*, pes mi počůral koberec a zapomněl jsem uklidit večeri, která začala hodně páchnout.

Začátek dne nebyl moc dobrý, a tak jsem si myslel, že zbytek bude lepší. To jsem se ale nehorázně zmýlil (*je pravda, že jsem si v ten den toto myslel, ale pak mi došlo, že se stávají i horší dny*). Tak jsem vyšel ven na nákup. Chvilí jdu a

najednou slyším *strašidelný výkřik v dálce*. No, vlastně tak moc strašidelný zas nebyl, ale vylekal mě, a taky byl skoro nelidského původu. Bylo to něco mezi mužským a ženským výkřikem. Když se to několikrát opakovalo po sobě, tak mi ten křik přišel už i otravný, a tak jsem se rozhodl jít se podívat, kdo je za tím řevem.

Chvilí jdu a zahlídnou *hezkou holku s nějakým pihovatým klukem s brýlemi a s rozčuchanými černými vlasy*. Myslel jsem, že ten kluk otravuje tu hezkou holku a chtěl jsem zakročit, ale pak mi došlo, že je to naopak. To už mě tak nezajímalo, a tak jsem ťapal zpátky k obchodu. Než jsem se tam dostal, tak se událo mnoho věcí. Tak nejdřív jsem nemohl najít, co jsem potřeboval koupit, měli jediné mlíko. Naneštěstí ještě k tomu v obchodě bylo hodně lidí a měli jen jednu otevřenou pokladnu, takže jsem tam kvůli lahvi mlíka čekal hrozně dlouho. A navíc k tomu, když už jsem byl na řadě, tak jsem zjistil, že na té láhvi byla zničená cedulka, které nevím, jak se říká. Takže jsem musel jít zpátky pro novou lepší a čekat celou tu frontu znova.

Když jsem to mléko konečně měl, tak jsem z ničeho nic uslyšel venku *zuřivý štěkot divokého psa*. Začal jsem utíkat, jenže pes je rychlejší. Skočil po mně, já spadl *bláta na cestě* a skončil jsem nejen s rozlitym mlékem, ale i s *roztrhanými kalhoty*, pokousanýma nohama a s nemožností hýbat rukou. Takže jediné, co jsem mohl dělat, bylo doplazít se k doktorovi. Tak ten špatný den skončil tak, že mě pustili asi po měsíci z nemocnice.

Ladislav Sudek

Uvažovánky

Jak by svět vypadal, kdyby lidé nezestárlí

Lidé se rodí, někteří mezitím umírají... Přicházíme o své blízké, o přátele... ale co kdybychom si s touto starostí nemuseli lámat hlavu? Co kdyby lidé nestárlí? Nikdo by se nemusel bát smrti, nemuseli bychom oplakávat ztrátu svých nejmilejších, bylo by vše pak lepší?

I když se tato myšlenka zdá být nádherná, má to i své nevýhody. Když bude počet obyvatel pouze růst, bude to znamenat vyšší zalidnění obyvatel na danou oblast. Představa, že by v mojí čtvrti, kde se bojí projít i černá kočka, lidí dobrovolně bydleli, nepřichází v úvahu. Dále, některé oblasti světa mají problémy s nedostatkem jídla, takže ještě větší nárůst obyvatel by nám rozhodně neprospěl (*Navíc by mě to donutilo vážit si „jídla“ v jídelně. A to ani náhodou*).

Další problém, akcie. Opravdu si myslíte, že až se lidé nebudou muset bát stáří, bude někdo potřebovat různá séra, krémy proti vráskám a další sr... Jste prostě vyřízení, jste prostě venku.

Když už mluvíme o penězích, doufám, že nečekáte, že budou všichni pracovat, že? Pravděpodobně z celého počtu obyvatel bude pracovat asi tak 50% lidí a zbytek budou líné bečky ležící na gauči. A upřímně, víc lidí jako jsem já tady fakt nepotřebujeme.

Abych to shrnula, nesnáším lidi. Chci říct, asi by mi nevyhovovalo, kdyby jich tu žilo víc, neboť mi už teď vadí většina lidí, kteří tu žijí. Takže mít jich tady víc? Nemyslím si. To je všechno. Pavla Nguyen

Co by se stalo, kdyby lidé neměli cit

Je to až nemožné, představit si, že lidé přestanou cítit, přijdou o city. City nás dělají lidmi. Když si to předstávím, vůbec se mi má představa nelíbí. Po zemi by chodily naprosto prázdné osoby, které mají uvnitř sebe mrtvo. Nemračili by se, nesmáli by se, necítili by lásku, necítili by bolest, necítili by nic. Člověk by chodil jeden vedle druhého a ani jeden nikoho neviděl, protože i když se to nezdá, city nám otevírají oči. Díky tomu, že nás nějaký člověk něčím zaujme, tak se na něj podíváme a to, že nás zaujme, už to je známka citu. Ten člověk se nám líbí, nebo se nám naopak nelíbí, líbí se nám, co dělá, soucítíme s ním, když vidíme, že je na tom ten člověk špatně.

Bez citů by bylo na téhle zemi prázdně, tak chladno a zima. Brzy by i lidstvo přestalo existovat, protože by nic nedělali. Všechno, ale úplně všechno je podmíněné nějakým citem, city dávají věcem smysl. Vždyť bychom byli jako roboti, které lidstvo vyrábí a zdokonaluje, aby byly na stejné úrovni jako člověk. Nikdo z nich si neuvědomuje ale to, že je to naprostá blbost, vždyť to je na nás to krásné, to dokonalé, že cítíme. Tak se oddělujeme i od zvířat. Takový lev pouze cítí, že má hlad a nedělá mu problém skočit po čemkoliv, co má nejbližše třeba po antilopě a sníst jí. Jemu v tom nic nebrání, nepřemýšlí, že to tu antilopu bude bolet. U lidí je to právě jiné, my nedokážeme někoho jen tak zabít, každý normální člověk přemýšlí a neměl by sílu někoho zabít. Příznávám, že všude jsou výjimky i mezi námi, někdo se vždycky najde, komu to nedělá problém. Cítit s druhými nás dělá mocnějšími.

Mám plnou hlavu tanečních, kam teď chodím a nedokážu si představit, kdyby já sama s lidmi a oni se mnou necítili. Nepřežila bych tam ani jednu hodinu, obzvláště tu poslední. Už když jsme přijížděli ke Svobodě, kde se taneční odehrávaly. Nejdřív byla má kamarádka dost vystresovaná. Mně to bylo nejdřív docela jedno, brala jsem to s klidem, ale čím jsem s ní byla déle, úplně jsem přetáhla její nervozitu na sebe.

Byla jsem strašně nervózní a ještě k tomu mi pořád nešly kroky tance, který jsme se učili minule. Učili jsme se džajv, ale už jsme se měli i otáčet a mně ty kroky prostě nešly. Naštěstí jsem se dostala ke klukovi, s kterým jsem tančila už první hodinu. On už tančí šest let, takže je jasné, že on to umí perfektně. Motala jsem se kolem něj jak naprosté dřevo a byla z toho nešťastná, jenže jemu se nelíbil můj nešťastný výraz při každém nezdařeném kroku. Ten kluk byl ale dokonalý. Neustále mě uklidňoval, že je všechno v pořádku a nevadí, že to neumím. Chtěl jen, ať se usmívám. Celou dobu se snažil mi pomoci, nějak mi to ulehčit, abych nebyla tak vystresovaná. Myslím, že jsem nemohla mít dokonalejšího člověka vedle sebe. On se vcítil do mě, chápal to, že to neumím a vůbec mu to nevadilo. Byl naprostý gentleman. Myslím, že o tenhle cit jde. Cit, který je ze všech vůbec nejdůležitější a to se do někoho vcítit. Vcítit se do jeho situace, do toho jak se ten člověk cítí a pak udělat to, čím mu pomůžeme. Někdy stačí jen slova. To nás dělá lidmi a bez toho bychom nežili.

Kateřina Stárková

Lesy myšlenek

Člověku jsou vrozeny emoce už od narození
Ať je to žárlivost, nenávisť či láska
Normálně se nejprve naučí milovat svoji rodinu
Lidi, kteří jsou propojeni krví
Ty, kteří to vše začali
Ti, kteří mu dali dar života
Později se naučíme milovat své přátele
Ty, kteří tu pro nás byli, když jsme měli pocit, že tu nikdo
není
Tolik lásky
Tolika lidmi jsme obklopeni
Tolika stvořeními, která nás
naučila milovat

Pak přijde jedna osoba
Ta jedna osoba, která nám
dokáže zlomit srdce během
jediné vteřiny
Ta osoba, která ale také do-
káže slepit všechny zlomené
kousky během jediné vteřiny
Je to zvláštní, jak mají lidé
schopnost se nejprve naučit
milovat své blízké

Ale když přijde ten jeden
konkrétní člověk
Tak vše se změní a najednou je tu nový typ lásky
Vše je z ničeho nic tak zmatené a nové
Jsou tu myšlenky, které jsou bouřkou naši mysli
A ten pocit bolesti v srdci, kterou nikdo nedokáže popsat
Je to svírající se pocit z hurikánů myšlenek
Mají strach nechat si ublížit a sami sebe oddalují dál od
ostatních lidí
Ale každý člověk kdysi miloval
Každý miloval
A když se ptáte, zda někdo kdysi miloval někoho tak hlubo-
ce jako je samotný oceán
Tak vám někteří poví o jednom člověku,
přičemž se jim v očích rozzáří kousek slunečního svitu
Jiní vyjmenují celý seznam a jejich rty se vytvarují
do úsměvu při jejich zmínce

Ale kdo nám připomene, že nám chybí se naučit milo-
vat sami sebe
Akceptovat sami sebe, neznamená myslet si, že jsme
perfektní
Není to o tom, že se podíváme do zrcadla a připadáme
si bezchybní
Není to o tom, že jsme sebevědomí pokaždé, když jde-
me mezi lidi
Není to o tom, že si myslíme o sobě více než o jiných
Není to o tom, že budeme milovat každíčnou část sama
sebe
Je to o lesích myšlenek, které nám burácejí v hlavě
Je to o bouři v srdci, která nám oslabuje celé tělo
Je to o tom, že přestože nejsme perfektní tak se naučí-
me akceptovat své chyby
Je to o tom najít krásu v sobě samém v momentě, kdy
to nikdo jiný nevidí.
Protože lidé by se měli uvědomit, že jediný člověk, jež
tu s nimi zůstane do konce, jsou oni samotní

Je těžké uvědomit si své chyby, ale je třeba stále se
učit jak se stát lepším člověkem
Je těžké být si jistý sám sebou.
Ale místo toho, abychom čekali na to, až nás někdo
začne milovat, měli bychom se naučit akceptovat nej-
prve sami sebe
Dokud člověk nebude mít dostatek lásky v sobě a k
sobě samému, tak se nedokáže naučit rozdávat lásku
jiným
Protože jestli se člověk nenaučí akceptovat své po-
chybnosti, tak kdo by měl?

Lenka Duong

